

1

Alexandroupolis – Samothrake, 28/8 2012

Måske var det en refleks fra linsen, der ramte alfakøterens øjne og provokerede den, måske fik den færten af mig og brød sig ikke om lugten (tømmermandsånede, anløben sjæl og uhelet hul efter kompliceret tandekstraktion), i hvert fald rejste den største af hundene pludselig ørerne og sprang glammende frem mod mig ...

Færgen gik klokken ti, der var over en halv time til, men augustsolen hamrede allerede ned på havnegadens gråstøvede asfalt, hvid og hed. For ti minutter siden var jeg trådt ud fra hotellets syntetiske aircon-kølighed, nu klæbede skjorteryggen under rygsækken. Den “tekniske trekkingrygsæk” var specielt indkøbt til turen, og den hang skævt, jeg havde ikke fået de mange stropper og remme justeret rigtigt, ude af vane som jeg var med rollen som rygsækrejsende.

Seniorbackpacker, ordet lå pludselig på tungen. Jeg havde stadig dets vamble bismag af dødsfornægtelse i munden (“vi er ikke ældre, end vi føler os”), da en flok store, slunkne hunde, ti-tolv stykker, dukkede frem bag en tom lagerbygning på den anden side af gaden og daskede videre samme vej som jeg, ned mod kajen, havnekontoret og færgelejet,

virkelig *daskede*, som et slæng lade, eksplosive storbylølmer. De kastede lange, groteske styltebensskygger, som vandrede kæmpekrabber, invasive mørkemonstre, og jeg fiskede kameraet op af lårlommen for at tage et billede af disse herre- og halsbåndsløse hundeoutcasts – en dyrependant til Aftenlandets nye underklasse – og det var i det øjeblik førerhannen, et sort bæst med gulbrune aftegninger, registrerede min tilstedeværelse og fór ud over kørebanen mod mig med blottet tandsæt mellem sorte, opadkrængede læber. Hele koblet kom fræsende efter, luften eksploderede i snerren og gøen, jeg trak forskrækket længere ind på fortovet, var ved at snuble over en knækket flise, og skyggen af en erindring flaksede gennem mig, “*Wilde Hunde – lebensgefährliche!*”, eller måske var det ikke en egentlig erindring, bare noget, jeg engang havde læst; de to ting har det med at gå i ét for bogmennesker som mig.

Den store kleppert løb ind foran mig, afskar mig vejen, sprang højt op i luften og fingerede et bid mod min strube, flokken trængte mig i en stadigt smallere halvcirkel op mod et rustent ståltrådshegn. Jeg råbte højt, vredt skulle det være, men det blev skingert og bange, som når man hører sin egen stemme vræle i et mareridt, og det *var* et mareridt, absurd, men uafrysteligt: solskin, Europa, omringet af rovdyr, sveden på ryggen blev til en iskold bæk ned under bukse-linningen, der blev længere og længere ned til fødderne i de kraftige goretexstøvler –

En hidsig motorlyd skar gennem hundenes snerren. Kvinden styrede den røde scooter lige ind i flokken, hendes stemme slog piskesmæld i luften, græske piskesmæld, jeg forstod ikke et ord, men vreden var ren og uræd. Hun sparkede ud med de spidse støvler. Et hyl af smerte, og hele flokken tog flugten med den sorte i spidsen. Kvinden – ung og slank, klædt i scootermatchende sort og rødt – trak benene

til sig og strejfede mig med albuen, idet hun slingrede forbi.

“Thank you! Thanks!” kvækkede jeg og løftede hånden i en taknemmelig gestus, stadig med fingrene knuget om kameraet, men hun gassede bare op og forsvandt uden at dreje hovedet under en hjelm så sort og blank som en billes rygskjold.

Hele episoden havde vel ikke været mere end et halvt minut, men da jeg et kvarter senere stod på soldækket af *Saos II* og lod skjorteryggen soltørre, mens jeg fulgte ombordkørslen under mig, var der stadig et hult ekko på mine hjerteslag, en ekstra og stærkt foruroligende klaprelyd. Jeg tvang mig til at trække vejret langsomt og dybt – *sådan*, helt ned i bunden af maven – og flyttede vægten fra fod til fod på dækkets riflede stålplader for at få grounding. Chokket sad i kroppen, og jeg havde ikke været for godt tilpas i forvejen. Dagen før var jeg kommet til Alexandroupolis med det sene eftermiddagsfly, og jeg havde været fast besluttet på at gå tidligt i seng for at være frisk til *det egentlige*, gensynet med Samothrake, da jeg gik et smut ned forbi havnen efter maden. Det var i den lilla skumringstime, hele den lange, brede havnepromenade var sort af mennesker. Jeg havde mødet med Athen i frisk erindring og misfortolkede et skræmmende øjeblik menneskemængden, men nej, her skubbede folk klapvogne og havde rollinger på slæb, og de *gik*, spadserede roligt frem og tilbage under de orange gadelygter, smilende og summende; det var ikke en borgerkrigs-lignende tilstand, bare en by, som insisterede på at gå sin faste aftentur, krise eller ej.

Jeg satte mig ved et rundt cafébord og inhalerede en øl, og en mere, og en til, himmelsk kolde i den varme aften. Caféen lå skråt over for fyrtårnet, som åbenbart var samlingssted for byens teenagere. Knægtene lavede kunster på deres skateboards og prøvede at virke uimponerede over sig selv, tøserne

så på og vendte og drejede sig imens. Intet nyt under solen: Drengene viser, hvad de kan, pigerne viser, hvad de har.

Ved den første slurk af den tredje Erdinger slog det mig, at jeg ikke havde tænkt på dig, mens jeg drak de to foregående. I hen ved fyrre minutter havde du været ude af mit hoved, nu løb det til gengæld fuldt af dig. Jeg stirrede ud over havet, men himlen var helt sort nu og den magiske ø ikke at se. Mine øjne sved, jeg tømte det høje glas i store slurke og begav mig småbøvsende tilbage til hotellet, med lange skridt og dig-fyldt hoved, men faldt for fristelsen til at stoppe ved en ydmyg bar for at drive dig ud med en ufortyndet ouzo. Store mænd i skjorteærmer okkuperede de to største af de tre fortovsborde, jeg ville sætte mig ved det lille yderste, men mændene rykkede sammen, kaldte mig ind i kredsen, trykkede hånd, og jeg tog taknemmeligt imod den uventede varme. Hvor var jeg fra, og hvad lavede jeg? “Writer, Schriftsteller,” hørte jeg mig selv, det lød nok så spændende som ekstern lektor – nej, *eks* ekstern lektor, sgu! – og det var jo sådan set også sandt: Det var kun fire måneder siden, *Mandehul* udkom, min “svære toer” efter et kvart århundredes pause, men det kunne mændene her jo ikke vide, lige så lidt som de kendte noget til den debat, den havde afstedkommet om intertekstualitet (min betegnelse) kontra plagiat (en vis anmelders). I øvrigt ville det sikkert også rage dem langsomt, de var bare venligt interesserede i den fremmede – “Schriftsteller?! Wie schön!” – og havde ingen akademiske knive i ærmet, de bød på figner og små, hårde blommer, og hvor skulle jeg hen? “Samothrake, allein? Ah, gut, viele Fräulein, schöne Fräulein!”, hænderne tegnede frodige former i luften og fyldte glassene igen, så natten blev kort og søvnen alkoholflosset. Klokken halv fem vågnede jeg med overfyldt blære og den velkendte murren bag venstre tinding. Jeg slugte en rizatriptan og lå og ventede på, at den skulle virke, som

de gør ni gange ud af ti. Den her var heldigvis en af de ni, jeg slap med den lette snurren i fingerspidserne og den fornemmelse af at befinde mig fem centimeter ved siden af mig selv, som jeg ikke ved om er en bivirkning af medicinen eller en skygge af selve migræneanfaldet.

Agterportens hvalmund gabte stadig over vogndækket, mændene dernede trippede rundt med lange skygger og spejdede ind mod byen, hvad ventede de på?

Min tunge smuttede over i venstre side af munden, ind mellem -7 og -5. Helt ind, for dér hvor -6 havde siddet, var der nu et gabende mellemrum med et flosset hul i gummen, som smagte af levret blod. Fem dage før afrejsen havde jeg som en slags forsmag på turen gnasket en lille skål udstenede grønne oliven i mig til en flaske retsina. Skålens sidste oliven viste sig at være udstenet, og stenen og -6 kolliderede så uheldigt, at tanden flækkede hele vejen ned gennem pulpa. Smerten var øjeblikkelig og total, et guillotinehug gennem kraniet, mit hoved kløvet i to sindssygt skrigende dele. Uopsætteligt tandlægebesøg, ud med den flækkede møgtand, hvis krone var mere fyldning end tand og krakelerede ved første prøvende tag med tungen. “Rodelevator!” beordrede tandlægen. Klinikassistenten rakte ham et smalt, blankt, stemmejernslignende instrument, som han jog ned i gummen, og mine tanker gik til tandlæge Brecht i *Buddenbrooks*, hvis navn – skriver Thomas Mann – “mindede skrækkeligt om den lyd, der opstår i kæben, når rødderne til en tand med hiv og løft og vrid bliver brækket løs”. Man er vel ikke litterat for ingenting, men følelsen var aldeles ulitterær.

En stor, hvid kølelastvogn kom drønende, svingede rundt på kajen og bakkede hen mod broklappen med chaufførens nøgne, pelsede overkrop halvt ude ad vinduet. Det var den, mændene havde ventet på, rastløsheden slog om i en form for

absolut fokus. Med korte, kontante håndbevægelser og lige så knappe råb dirigerede de kolossen ind på den trange plads mellem to rækker biler, og jeg tænkte med et stik af misundelse: Mændene her, de *kan*, og allerede inden jeg havde tænkt tanken til ende, hørte jeg – virkelig *hørte*, et ikke ualmindeligt ledsagefænomen til migrænen eller rizatriptanen:

“Du er et sært, udueligt drog!”

“Klap i! Du er død,” snerrede jeg tilbage, hankede op i rygsækken og satte mig hen på en blå metalbænk. For nok var jeg taget af sted for at slikke mine sår, plagiatbeskyldning, suspension, hele affæren med Mona og bag ved, under og oven over det hele dig; multiple sår, det måtte man sige, men fars død for femten år siden og ikke et øjeblik for tidligt var så afgjort ikke et af dem.

Solen pumpede ind i ansigtet. Vibrationerne under de tykke støvlesåler voksede til en rytmisk dunken, og nogle under hujede eksalteret. Vi sejlede!

Jeg foldede hænderne bag nakken, lukkede øjnene og lyttede mig ned gennem kakofonien af mågeskrig, stemmer og andre overfladelyde til maskinens underliggende basgang. Så træt jeg var, så træt og så tung. Solen trængte ind gennem øjenlågene som en rød, lysende tåge, flimrende former trådte frem i tågen, og formerne blev til landskaber, drømmelandskaber i rødt og kontrastgrønt. Tungere og tungere blev jeg, jeg sank og sank ned mod maskinens dybe livmoderpuls, åbnede mig for den, lod den strømme gennem mig og bære mig med sig ...

Et øjeblik var jeg helt væk. Da jeg åbnede øjnene igen, var færgen på vej ud gennem yderhavnen, jeg så lige ind på dækmolens grå beton, hvor der med blodrøde, ja bloddrypende kæmpebogstaver stod malet:

REMEMBER CYPRUS

Som om jeg nogensinde skulle kunne glemme Cypern.

Jeg stillede mig over til rælingen og så ind mod byen og de bløde højdedrag bag den. Der var allerede et pænt stykke derind, fyrtårnet var skrumpet til en strittende fuckfinger. “Ingen steder bliver afstand så synlig, som når man står på et skib på vej ud”, sætningen poppede op i mit boghoved, et citat, endda af mig selv, fra min første skønlitterære udgivelse. “Intetsteds”, skulle jeg hellere have skrevet i stedet for “ingen steder”, det havde givet en bedre rytme, men det syntes jeg sikkert lød for gammeldags dengang.

Skråt forude tårnede Samothrakes lilladisede silhuet sig op over havet som en krum drageryg med en glorie af skyer om den øverste tak. Fengari, Månebjerg, og fuldmåne var det faktisk over Månebjerg, dengang vi vågnede i dobbeltsoveposen, hudløst sammenflettede, nej, mere end det: *sammensivede*.

En evighed på syvogtredive år, men hver eneste celle i mig huskede livsvarmen fra dig, der gik et sortnende sug gennem kroppen, jeg bed tænderne sammen for ikke at skribe højt af smerte og savn.

Vinden tog til. Færgen vippede blødt fra side til side, blæsten flåede i mit vigende hår. Jeg frøs med ét i den tynde skjorte.

Luften i salonen var tung af støv og fritureos. Fra højtalerne flød en strøm af klimpremuzak iblandet noget, der lød som atmosfærisk støj. Nogle få passagerer travede hvileløst frem og tilbage mellem de lange rækker af hvilestole, hvor en hel del flere lå og sov eller stirrede tomt på en storskærm med tavst flimrende turistreklamer. Jeg udvalgte mig en stol længst muligt væk fra caféskrankens fedtdampe, pakkede jakken ud af rygsækken og tog den over mig som et tæppe.

Færgen rullede noget mere nu, ikke voldsomt, men nok til at en flaske oppe på gulvet mellem de forreste rækker

væltede og gav sig til at trille frem og tilbage.

Det snurrede i fingerspidserne. Flasken ramte et stoleben og trillede videre. Hvorfor var der ingen, der samlede den op? Skulle jeg?

Måske. Jo, lige om lidt ...

En time senere vågnede jeg af en tung, sort søvn og kunne ikke længere høre flasken. Færgen var holdt op med at vippe, vi var kommet i læ af øen. Derfra hvor jeg sad, fyldte Fengariskovklædte skråninger hele vinduet, og foran det, med albuerne på den brede karm, hagen i hænderne og røven i de stramme sorte bukser skudt bagud, lige imod mig, stod en ung kvinde, eller måske "yngre", jeg har sværere og sværere ved at se forskel.

Hun vippede let på den ene fod. Bevægelsen forplantede sig op gennem læg og lår, og mit blik, *lystens blik*, fulgte med og blev hængende på den runde røv, der vuggede blidt i takt. Ganske langsomt, som en uendelig blid og følsom finger, gled det op over de spændte rundinger, vuggende med dem, og nedad igen mod deres dunkelt lokkende samlings- og forsvindingspunkt, skilte dem varsomt og "fulgte skriften på væggen, fulgte den, fulgte den, nedad og ind, lige til sidste punktum" (som Jørgen Leth skrev under opslaget "Røv" i *Brøndums Encyklopædi*, selv i tankerne huskede jeg citationstegnene nu, skulle ikke risikere flere anklager for litterært tyveri). Jeg stak en hånd ind under jakken og mærkede efter mellem benene; nu måtte der da ske noget dernede?

Næh, ikke en skid.

Det var nu, hun skulle vende sig om og sende mig et øjekast så fugtigt som et kys, som Nabokov kunne have skrevet, komme hen og slynge armene om mig, penetrere min mund med en varm, våd tunge ...

Hun rettede sig brat op, som om hun mærkede mit blik på sig, og hendes eget gled hen over mig, som var jeg en plet

på gulvbelægningen (vinyl forklædt som parket), idet hun tog sin rejsetaske og gik over mod trappen til vogndækket.

Maskinens dybe dunken faldt til en brummen og blev overdøvet af hylende hydraulik. Kraner, master, en mole-arm passerede forbi uden for vinduet.

Tungen, min egen, smuttede over mellem -5 og -7, og det krater, den fandt derovre, var næppe noget, en fremmed tunge ville bryde sig om at finde. Jeg proppede jakken i rygsækken, svingede den på og gik ned på vogndækket.

Der var allerede trængsel ved landgangen. Den rundrøvede stod forrest af alle med tasken i favnen og spejdede ind mod kajen, hvor en høj, camouflagedklædt soldat hoppede op og ned og vinkede. Et stort lys brød ud gennem hende, idet hun fik øje på ham og vinkede tilbage, vildt, ustyrligt; hun blev selvlysende.

Jeg fik et glimt mere af hende ude på kajen, eller rettere af dem, hende og soldaten, mund mod mund, hans brede hænder om alt det runde ...

Apropos røv, så var det forresten ikke Leth, men Lyngsø, der skrev det opslag i encyklopædien, huskede jeg nu. Æres den, som æres bør. Leths var det om kusse. Og nu jeg var ved det: Nabokov *har* skrevet det med det fugtige øjekast, i *Invitation til skafottet*.

Middagssolen var gloende. Jeg var lidt usikker på benene, da jeg gik hen over havnepladsen mod caféerne og vejen til Chora, søgangen sad i kroppen, men slet ikke som for syvogtredive år siden.

Dengang i '75 troede jeg, at jeg skulle dø derude på vandet. At jeg stævnede imod min grav, mod Straffen, Dommen, havsens bund og helvedes flammer.

En uge efter var jeg i himlen.

Og nu var jeg så tilbage, et samliv og en skilsmisse ældre.

2

Det hårdeste ved at blive skilt fra dig, ved pludselig at være *alene* efter femogtredivå år *sammen*, har ikke noget at gøre med sex; hvad den side af sagen angår, er jeg hærdet gennem fem lange år siden Muhammedkrisen og den frygtelige kakerlaknat i Kochi. Nej, det værste er den lammende følelse af uigenkaldeligt at have mistet alt, hvad der var engang, alt det der allerede længe har været skjult under årenes aflejring af snusket samlivsslam, men som netop uigenkaldeligheden nu skraber fri, så det står så skarpt og klart, at der går et sug af blodigt rå genkaldelse gennem kroppen (og *sjælen*, vel også sjælen, Sarvig?), og jeg kun akkurat når at kvæle skriget, inden det flænses sig ud af halsen.

Dét og så tabet af fortrolighed, af det at se sin eksistens bekræftet gennem en andens blik. Her tænker jeg ikke så meget på store og dybe ting som ens "inderste tanker" og "sande jeg" og alt det (som du jo alligevel også hævdede, at jeg skjulte), men mere på alle de små vaner og uvaner, man indskriver hinanden i hverdagen med: Hvordan man vil have morgenbollen ristet (du: svagt gylden, jeg: lysebrun), eller de evindelige kafferande på køkkenbordet, selvom "karkluden hænger lige dér, hvor svært kan det være?" (et kedeligt spor, som du gerne havde undværet, men dog netop: et spor af mig, et tegn på min væren).

I mit nye ungarkehjem, den alt for dyre etværelses, går jeg rundt som en umunter virkeliggørelse af barndommens usynlighedsfantasier, uset af menneskeøjne, undtagen når jeg kikker ind i badeværelsets kalkskjoldede spejl og hurtigt tager blikket til mig ved synet. Lejligheden ligner i parodisk grad en bedrøvelig klichéramme om en trist eksistens, en perfekt location for den nye type tv-satire, der ikke tager pis på magthaverne, men pisser på taberne, med udsigt til fem affaldscontainere (kildesortering) og en stump grå forstadshimmel mellem to lige så grå blokke med desperat pep-op-kulør på gavlen. Den er tænkt som en udgiftsminimerende nødløsning, indtil vi får solgt Sjælehuset i Ugelbølle, det sidste ud over minderne vi har tilbage at sige "vi" om, en parentes, som et groggy boligmarked truer med at permanentgøre og forvandle til betonrealistisk slutkapitel. Jeg er ikke flyttet rigtigt ind, flytter måske heller aldrig ud og kommer til at henslæbe min alderdom mellem uoppakkeede flyttekasser langs nøgne, gråhvide vægge med sorte borehuller efter andres billeder, midlertidighedens kroniske kulisser, på gennemrejse i et endeløst tidsloop. Det eneste spor af en form for liv og af en tid, der rent faktisk går, er køkkenets stadigt længere flaskekolonner og den stadigt smallere sti, jeg må balancere på mellem dem. Da jeg flytter ind, skriver jeg mit navn på et sammenfoldet A4-ark og taper det op på døren mellem brevsprække og dørspion, men kort efter falder det af, eller bliver *flået* af, af opgangens unger; ikke fordi kvarteret på nogen måde kan kaldes ghetto, det er ren anonym *nonplace* og børnene bare godt gammeldags og kernedansk uopdragne. Hvorefter det ser ud, som det føles: som om *ingen* bor deromme bag døren.

Du og jeg svor til krydret Rioja. Nu er jeg gået over til italiensk rødvin, klar, ren pinot noir, dels fordi den ligesom virker mere clean at hælde i sig, dels for at markere min

nye uafhængighed. Trods vinen ligger jeg hver aften vågen i timevis, og når jeg endelig falder i søvn, dukker du op i drømme og vækker mig, tyve år gammel, med saltvandsperler på solbrun hud. Så ligger jeg igen og lytter ud i mørket, frysende under den svedvåde dyne. Nogle gange hører jeg ikke andet end tomhedens hule ekkolyd – *Støjen fra den herskende stilhed!* – men andre gange lyder der ophidsede stemmer, en dør hamres i, og jeg savner så grusomt nogen at lytte og beroliges med, en blød hånd på armen, “åh, det er bare underboerne, der skændes igen”, men der er jo ingen, jeg er alene, alene.

Efter de første frygtelige måneder kaster jeg mig af ren desperation ud i at skrive min skønlitterære bog nummer to og første roman. Temaerne er ikke lystige, men selve skriveprocessen bringer en vis, i gode øjeblikke nærmest euforisk lindring og giver for en tid mit liv en form for fokus og retning; jeg taler til nogen, fylder tomheden ud, sætter mig spor.

For en tid, ja, men da bogen er færdig og sendt af sted til Gyldendal (hvorfor ikke, det er jo dér, jeg udkommer, selvom det er lidt længe siden sidst), siver fylden og glæden væk under de stadig lige nøgne vægge, langsomt, men ubarmhjertigt, som vand der drypper ud af en sprække. Kun tomheden fra før er tilbage, mens jeg venter og venter, først på svar fra Gyldendal, så fra det næste forlag og de fem næste igen, og til sidst på, at det lille forlag, der endelig antager bogen, skal nå at udgive den, inden det går konkurs.

Ensomheden huler mig ud indefra som en fed, blind larve, der gnaver sig gennem et æble “med fejl”. Jeg er til fals for et smil fra kassedamen i Fakta, bliver blød i knæene, når en TAP’er på instituttet værdiger mig et rutinevenligt blik. Jeg orker ikke at opsøge vores fælles venner, det er som at træde ind i et gruppebillede, hvor hovedpersonen er bort-

retoucheret, og jeg kan hverken klare deres spørgsmål eller deres larmende tavshed. Hvad angår "egne" venner, er det mange år siden, jeg har haft sådan nogle, hvis man skal tage ordet "venner" bare en smule alvorligt, faktisk ikke siden Allan tømte blodet ud af sig selv; folk som Korsholm tæller ikke.

Der er dage, hvor jeg føler mig tæt på at blive sindssyg. Dage, hvor det eneste, der holder mig oprejst, er tanken om bogen, der er på vej, og det litterære comeback, jeg drømmer om over pinot noir'en.

Sådan ligger landet, da Mona tager sit determinerede skridt ind i mit liv, en frelsende engel, ung og kødfuld.

Mona er en af de tolv deltagere på mit kursus i "Nabokov og den moderne roman". Fremmødet er skrantende, men Mona er der hver gang, sidder allerforrest med hænderne lagt fladt til skue på bordet. De er pæne, hænderne, ser stærke ud uden at virke grove, fingrene er hverken for tykke eller for tynde, usædvanlig lige og uden de overdrevent lange eller pangfarvebemalede negle, som så mange yngre/unge kvinder dyrker. Det er især hænderne, jeg har bemærket med en vis fjern interesse, hænderne og så den fyldige, men altid ligesom mutte mund, som hun gerne stikker enden af kuglepennen ind i, når hun har gjort et notat, og spidser læberne om.

Selv sådan et par spidsede læber kan hun få til at se uendelig vripne ud, og synet ville sikkert virke afskrækkende på nogle, men ikke på mig, tværtimod: Jeg har en svaghed for den slags mutmuede kvinder, de vækker skabsromantikerne i mig og får mig til at drømme naivt om at forløse og udfri alt det søde, der må være gemt bag det sure betræk, som appelsinens liflige frugtkød under den bitre skal.

Den her grænseoverskridende dag – en mandag med

det første bløde strejf af forårskærtegn i luften, sådan en dag som det gør ondt dybt ind i kødet at være alene på – er Mona på vej ud fra timerne som den sidste, mens jeg stakker mine papirer, men gør pludselig omkring i døren og går tilbage og stiller sig lige foran mig, endnu uden for den såkaldte intimzone, men tættere end mine studerende plejer at stå på deres aldrende lærer.

“Ja?” Jeg ser op, ind i hendes grå øjne. Jeg er træt, en blanding af tømmermænd og søvnløshed og anstrengelsen ved at improvisere en forelæsning for syv tilhørere, tænker kun på at komme hjem til lænestolen og en kold øl.

“Den der Nabokov-biografi, du citerede fra ... kan jeg få forfatter og titel?” Hendes stemme er mørk og lidt hæs. Cigaretthæs, ville jeg automatisk have tænkt engang. Muthedshæs, tænker jeg nu og bliver selv stødt, jeg skrev den jo op på whiteboarden, “Brian Boyd: *Vladimir Nabokov, The American Years*”, sidder mutmåsen og sover?

Jeg snupper en post-it-seddel fra holderen på bordet og siger kort: “Okay. Kan du lige låne mig en kuglepen?”, selvom jeg har et større udvalg i mappens forlomme, hun skal vel også selv yde lidt.

“Jeg kan låne dig min tunge,” siger hun. Hun ser mig stadig ind i øjnene, det grå i hendes er ligesom fnugget.

Mit overtrætte hoved står først helt stille. Så tænker jeg, at jeg må have hørt forkert.

Der går yderligere et halvt sekund eller et helt, før tårnen falder – det er et citat, endda af *The Master Himself*, fra *Ada!* Men da har hun allerede taget det sidste, lille skridt, det største vi almindelige dødelige, os der ikke rejser til månen, kan tage, ind over min intimzonegrænse, og vores tunger er i fuld gang med at omslynge, eller for nu at koge lidt metaforsuppe på det med kuglepenen *omskrive* hinanden. Med den fineste skønskrift endda, først små forsigtige

buer og sving, men de bliver hurtigt heftigere, med grådigt markerede nedstreger.

Tungeomviklede står vi dér foran Lærerens Bord (man siger ikke mere “kateder”), vippende og vuggende med armene om hinanden, nær ved at miste balancen. Det er så varmt, så vådt, så chokerende *nært* og så frygtelig længe siden; alle skaller smuldrer, alle hinder brister ...

Indtil hun gør sig fri. Ser mig ind i øjnene et øjeblik, snurrer rundt og går. I døren sender hun mig et lille smil, det første jeg nogensinde har set hende smile.

Jeg står tilbage, svimmel og ør, genindskrevet i verden. Og med en aldeles overrumplende erektion, den største i mange år. Post-it-sedlen ligger på bordet.

Jeg går en lang omvej hjem gennem byen. Tømmermændene er væk, trætheden med. Jeg kan blive ved med at mærke hendes tunge inde i munden, og omkvædet af et gammelt lejrballshit synger gennem mit hoved:

Åh Mona, Mona, Mona, hvornår kommer den dag, hvor jeg tør ta' din hånd, hvor vi ka' stikke af sammen?

Typisk for min hukommelse, den er som et fluepapir: Ordfnug og tekstfnuller sætter sig fast side om side med gamle telefonnumre og cykellåskoder (“ind-ind-ud-nul-nul-ind”), mens store og vigtige ting tit er for tunge og dratter af, ned i glemslens mørke.

Rolig nu, koldt vand i blodet, formaner jeg mig selv dagen efter og dagen efter igen. Tag det som sådan et lykkeligt øjeblik, der er væk lige så pludseligt, som det kom, et strejf af en sommerfuglevinge.

Den tredje dags morgen ligger der en mail i min indbakke, fra monasmail@gmail.com, sendt klokken 01.40. Om at hun har brug for at vende nogle ting i forbindelse med sin opgave (Mona er den ene af de to af mine stude-

rende, der skriver eksamensopgave om Nabokov), og derfor har tænkt sig at kikke forbi mit kontor i morgen i træffetiden. Et gådefuldt “HAND” og en smiley afslutter beskeden.

Mit lille kontor ligger på en mørk gang oppe under taget af den tidligere kasernebygning. Ud over vægroleerne er det møbleret med en fin læderlænestol (Wegner) og en enkel fyrretræsbricks (Ikea). Samt *to* skriveborde, eftersom jeg deler det med en storskægget og bebrillet adjunkt fra dramaturgi, som jeg har hilst på to gange; ingen af os overrender kontoret. Halvanden måned inde i efterårssemesteret droppede jeg at indfinde mig til “Fast træffetid: torsdag 13-15” og gav holdet besked på at maile i forvejen, hvis de vil tale med mig.

Men denne torsdag i marts er jeg på pletten og pinden klokken 12.35, frisk fra bruseren og med en feberagtig sitren i kroppen, som jeg prøver at fordrive ved at nette det lige nu heldigvis adjunktløse kontor. Jeg når at tørre det lodne lag støv af skrivebordet, fjerne fem døde fluer fra vindueskarmen og kyle den lige så kreperede pelargonie ud, og jeg når at grine skævt ad mig selv og indstille mig på at tage det i stiv arm, hvis jeg bliver brændt af, og i modsat fald holde en venligt korrekt distance.

Klokken er 13.10, da Mona banker på døren og kommer ind uden at vente på svar og låser den bag sig – *klik!* – som var det den naturligste ting i verden, samtidig med at jeg rejser mig bag skrivebordet, lidt for hurtigt, med sortnende øjne.

Jeg vil sige noget, men hun lægger en finger på læben og kommer hen til mig, slynger venstre hånd om min nakke og lyner mine bukser ned med den højre.

Ikeabriksen, når jeg at tænke, holder den til det her?

Men hun leder mig hen til Wegnerstolen og trykker mig blidt, men bestemt bagover, ned på det bordeauxrøde læder. Jeg prøver at kysse hende og trække hende med mig, men

hun knæler ned foran mig, klemmer sig ind mellem benene på mig og bøjer sig over mig med et lille fnis:

“Hallo, er det første gang, du får et blowjob?” og jeg snapper allerede efter vejret, ude af stand til at svare.

Nej, det er ikke første gang. Det var faktisk et af ml-Ingers specialer, selvom hun kaldte det noget andet (at “sutte den af”, så vidt jeg husker), men det er godt nok længe siden, tilbage i de hede dage på Kollegium 6, og Monas version er mere avanceret: til næsten sidst stikker hun hånden ind under min pung, om bag nosserne og presser to fingre op mod et punkt, jeg ikke anede var der.

Jeg stivner og ... *ååååh!*

“Hvad med dig, skal jeg ...?” spørger jeg fåret, da jeg er kommet til mig selv, overvældet af taknemmelighed.

Mona ryster på hovedet:

“Jeg kan godt vente. Vi ses vel igen, ikke?”

Hendes ord sender et varmt stød af glæde gennem mig.

I to en halv måned, hele foråret 2012, er Mona og jeg kæresten eller elskende, eller hvad man kalder det nu om dage; vi har i hvert fald “et forhold”, og det er så afgjort et *seksuelt* forhold.

Jeg lærer ganske meget om og af hendes faste krop på disse 74 dage (jeg talte dem bagefter). Blandt andet, at den arabeskeagtige tatovering, hun har på lænden – lettere chokerende for en mand af min årgang, der forbinder tatoveringer med rockere og fulde sømænd – hedder et “røvgvir”, og at den smalle stribe sirligt trimmede hår over kussen kaldes en *landing strip*. Set med mine øjne ligner landingsbanen mere et udråbstegn med en pikant skjult prik, som ved festlige lejligheder titter frem mellem de generøse og aldeles umutte læber dernede.

Jeg er både duperet og forbløffet over Monas dristigt kon-

tante måde at indlede vores bekendtskab på – var hun slet ikke bange for at blive afvist? – men da jeg spørger hende om det, ser hun selv forbløffet ud:

“Næh da, du var jo som en åben bog.”

Hendes svar kommer bag på mig; det er ikke lige det, jeg er vant til at høre.

“Og hvad stod der så i den bog?” spørger jeg.

“At det var alt for længe siden, du havde haft sex.”

Have sex, kalder hun det konsekvent, og jeg stejler lidt over formuleringen, er mere til kneppe og knalde (*elske* er absurd nok ligesom stadig forbeholdt dig her seks år efter, at vi gjorde det for sidste gang). Hun kan også komme ind i en skure, hvor hun siger “seriøst” i hver anden sætning, for ikke at tale om det der sms-sprog, som jeg nogle gange simpelthen ikke forstår – som nu det mystiske “HAND”, jeg først længe efter finder ud af står for “Have A Nice Day”. Bagateller, kan man mene, men jeg er overfølsom, når det kommer til sprog, selvom jeg prøver at tøjle min irritation og sluge dem. I kærlighedens navn, som man siger. For fanden, når Mona sluger, kan jeg vel også.

Og sex *har* vi, og det i den grad. “Hold da op for en energi,” puster hun en morgen i sengen. “Seriøst, du må have en bodyage på femogtyve! Dyrker du meget motion?”

“Åh, jeg løber lidt en gang imellem,” siger jeg, selvom det er ti år siden.

“Okay, du skal heller ikke overdrive det,” siger hun og nulrer mig på maven. “Jeg er vild med din nuttede lille plysbamsemave.”

Det er jeg ikke, den minder mig om, hvordan jeg kommer til at ligne min far mere og mere med alderen. Nogle gange, når mit blik falder på mit eget spejlbillede i en butiksrude, tror jeg et kort, isnende nu, at det er ham, der går dér ved siden af mig. Jeg hader det.

Og mens jeg hurtigt, ivrigt og grundigt får kortlagt Monas krop, er der andre sider af hende, som forbliver ukendt land. Hun er immerhen 27, så har man altså en pænt stor klump fortid, men jeg ved ikke andet om den, end at hun kommer fra Esbjerg og har en kandidatgrad i engelsk (og en flot engelsk udtale, vaskeægte britisk, helt uinficeret af amerikansk; betydelig pænere end hendes halvsjuskede danske). Bortset fra det er den et blankt papir, som jeg vist heller ikke gør ret meget for at få fyldt ud.

Vores forhold er ikke mange døgn gammelt, før Mona vælger at kysse mig vådt, lidenskabeligt og nærmest demonstrativt frejdigt lige for øjnene af tre kolleger (hvoraf den ene, Korsholm, som jeg drikker kantinekaffe med, senere på dagen siger til mig med så overdreven spydighed, at misundelsen klinger rent igennem: “Du har nok fået din sag for, hva?”). Det er ikke hendes skyld, at vi viser os så lidt i det offentlige rum uden for universitetets mure, og hun punker mig flere gange for det: “Hallo, seriøst, er du flov over at blive set sammen med mig?” Nej, det er jeg ikke, men tanken om at løbe på dig sammen med hende fylder mig med en rædsel, som jeg hverken kan fordrive med rationelle argumenter eller få mig selv til at røbe for Mona. “Jeg vil hellere blive her ... der er så hyggeligt,” mumler jeg, og hendes mund ser mut ud, men det gør den jo i forvejen, og så bliver vi der. For fanden, der er jo alt, hvad vi har brug for, vin og seng.

Og hendes lejlighed på femte sal i et mellemhus midt i latinerkvarteret er vitterlig en perle. “Min lille singleflat,” kalder hun den undskyldende, første gang jeg tager med hende hjem, og vi entrer de mange trapper, hun ivrigt snakke, jeg næsten lige så stakåndet, som da vi lidt efter ligger på hendes futon under skråvæggen. Singleflat'en er halvan-

den gange så stor som min etværelses i betonen. “Jeg giver 3.000 om måneden for den, plus varme”, fortæller Mona mutmundet og formår næsten at få det til at lyde dyrt, “men udsigten er fab”.

Fab ...! Men jo, herlighedsværdien er uafviselig. Fra kvisten ser man ud over alle de gamle tage til domkirkens irgrønne spir og containerhavnens sci-fi-kraner, og jeg mærker et stik af misundelse: Hvorfor er nogle så heldige i boliglotteriet, mens jeg altid har måttet betale kassen bare for at få et lortetag over hovedet? For fanden, sikke bøger jeg kunne have skrevet, hvis jeg havde boet her, jeg var blevet en anden Strunge, nej, en ny Sarvig!

Helt single er lejligheden nu ikke. Mona deler den med to store, kastrede hankatte af racen Russian Blue med de grandiose navne Vladimir og Pnin; det er ikke uden grund, hun har meldt sig til Nabokov-kurset. Kattene er i sagens natur indekatte og besørger i en bakke, som Mona dagligt skifter grus i, men hvis lugt det ikke desto mindre kan være svært at abstrahere fra. Jeg har ikke ligefrem kattetække, og de her to er imod mig fra starten, følger mig ufravendt mistænksomt med glødende grønne øjne.

En morgen sidder Pnin og skider i sengen, da vi vender tilbage til den, klar til at have mere sex oven på espressoen og croissanterne.

“Det har han aldrig gjort før, han må være frustreret,” siger Mona og tilføjer eftertænksomt: “Næste gang jeg flytter, skal det være til et hus med en kæmpestor have, som jeg kan lukke dem ud i.”

Hun ser ud, som om det er meningen, at jeg skal tage tråden op. Men jeg siger ikke noget, jeg tænker på terminerne til det usolgte hus i Ugelbølle og på, hvad en villa med en kæmpestor have koster, bristet boligboble til trods.